

**MARKO
PULKKINEN**

**SYNTAX
ERROR**

TAMMI

**MARKO
PULKKINEN**

***SYNTAX
ERROR***

**KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI**

Tämän kirjan kirjoittamista ovat tukeneet

ERRATUM OY

Elämäsi valmennus

Techno-e

Suomen johtava ubuntu-osaaja

GLOUDDATA FINLAND

Ulkoistettuja pilvipalveluita jo vuodesta 2012

JASKAN TEIPPI

...ja näkyvyys on taattu!

Tämä kirja on fiktiota. Sivun kääntäminen katsotaan
näiden ehtojen hyväksymiseksi.

© Marko Pulkkinen ja Kustannusosakeyhtiö Tammi 2019

ISBN 978-952-04-0493-2

Painettu EU:ssa

”Koska olen pummi, joka ei ole tehnyt
päivääkään oikeita töitä,
olen tavallaan pukeunut päälleni isäni työvaatteet.
Sanotaan, että jos et saa jonkun rakkautta,
jäljittelet häntä päästäksesi lähemmäs.
Sanoisin, että minun tapauksessa se on totta.”

BRUCE SPRINGSTEEN

HELSINGIN SANOMAT 18.10.2016

”Ei ole mitään totuutta.
On vain erilaisia tarinoita. Ja paras tarina voittaa.
Trump ei ole menneisyyttä, vaan tulevaisuutta.”

TIMO SOINI

APU 4/2018

Kirjailija kiittää Suomen tiedetoimittajain liittoa
saamastaan apurahasta.

Paavolle, Pietalle ja Lauralle

”Kukapa ei olisi joskus vihannut omaa isäänsä. Minä ainakin olen.

Kun isäni vielä eli, vihasin häntä aika ajoin niin kuin vihataan sellaista ihmistä, joka on taitavampi ja kyvykkäämpi kuin itse on. Ei isäni tietenkään kaikessa ollut minua osaavampi, hän oli hyvä ainoastaan joissain asioissa – talon rakentamisessa ja väsymättömässä työntöössä. Minä olin puolestani menestyvä yritysvalmentaja, mutta minun urani ei merkinnyt isälle mitään niin kauan kuin en ollut käsistäni kätevä.

Isät ja pojat ovat aina kilpailleet keskenään. Siinä kilpailussa isät päättävät millä kentällä ja kenen säännöillä pelataan. Siksi poika on jo syntyessään tuomittu häviämään; ennen kuin peli on edes alkanut.

Niin kuin Motörheadin Lemmy sen hyvin summasi: *’Born to lose, live to win.’*”

Harry seisoi sakastissa ja kävi puhettaan läpi. Hän alleviivasi sanoja, joita tulisi painottamaan, ja lisäsi pilkkuja tekstiin tauon merkiksi. Ammattipuhujana hän tiesi, että rytmi ja ajoitus olivat kaikki kaikessa. Rytmi, ajoitus ja katsekontakti. Sitä pitäisi vielä harjoitella.

Harry aloitti puheensa vielä kerran alusta.

Kukapa ei olisi joskus vihannut omaa isäänsä, minä ainakin olen vihannut.

Sakasti oli vasta lämpenemässä, ja Harryn suusta nousi hentoa höyryä, kun hän luki hiljaa puhettaan. Kun hän toisen kappaleen kohdalla nosti katseensa paperista, hän näki ikkunasta ruumisauton, joka lähestyi kirkon mäkeä läpi lumisen maiseman. Auto hävisi välillä hankien taakse mutta puski pian taas näkyviin kinosten keskeltä kuin aaltojen heittävä vene.

Harry katsoi kelloaan. Ruumisauto olisi parin minuutin päästä kirkon pihassa niin kuin pitikin. Veikko olisi osannut arvostaa moista täsmällisyyttä. Harry oli monet kerrat odottanut hänen kanssaan kaupalla jotakuta kellonajoista piittaamatonta asiakasta, ja kun tätä ei ollut kuulunut, Veikko oli ennustanut, että tämä myöhästyisi vielä joskus omista hautajaisistaankin.

Veikko oli toista maata. Hän ei myöhästellyt edes kuoltuaan. Vielä minuutti ja Veikko olisi perillä. Lopullisesti.

Harry otti kännykän mustan pukunsa povitaskusta. Aloitusruudulla oli Helsingin Sanomien otsikko: ”Nyt se on varmaa: Harry S. Turunen jätti politiikan – jatkaa Erratumien johdossa.” Harryn ei tarvinnut lukea juttua. Se perustui hänen omaan twiittiinsä.

Harry heivasi otsikon pois ruudulta, avasi kamera-sovelluksen ja tähtäsi kohti ruumisautoa. Ulkona päivä alkoi jo pimetä, ja maiseman ääriviivat auton ympärillä sumenivat tasaisen harmaaksi. Sopiva päivä hautajaisille.

Harry huokasi.

Hän tunsu itsensä neuvottomaksi, surulliseksi ja voimattomaksi; vaikka kännyköiden kamerat toimivat päivänvalossa moitteettomasti, talvisessa iltapäivän har-

maudessa ruumisautosta ei millään saisi otettua julkaisukelpoista kuvaa.

Tämäkin vielä, aivan kuin hautajaisissa jo yksistään ei olisi riittävästi kestäväää.

Mitä hän nyt tekisi? Jättäisikö kuvan kokonaan ottamatta? Tai entä jos hän nyt ottaisi kuvan, tallentaisi sen, säätäisi värisävyt jossain välissä ja julkaisisi sen vasta kirkonmenojen ja hautaan laskemisen jälkeen?

Harry laskeskeli, että kello olisi silloin jo lähellä kuutta. Ei hyvä. Paras hetki kuvan julkaisemiselle oli nyt, lauantain alkuillasta, kun sosiaalisessa mediassa oli vielä hiljaista kuin haudassa. Kello kuudelta valokuvat jäisivät Valioliigatulosten ja etkoselfieiden jalkoihin.

Harry päästi suustaan perkeleen ja säikähti saman tien noitumistaan. Ei kirkossa saanut kiroilla. Onneksi pappi ja kanttori eivät olleet vielä tulleet. Harry otti askeleen kohti kirkkosalia ja tähyili ympärilleen muttei nähnyt suntiotakaan missään. Hyvä. Ehkä tämä oli kiillottamassa kirkkohopeita tai kiikuttamassa öylättejä paikalleen.

Harry palasi sakastin puolelle ja vilkaisi ikkunasta. Kännykällä kirkkoa ympäröivästä harmaudesta ei saisi minkäänlaista kuvaa someen. Miksei häntä ollut kuunneltu! Hän oli kutsunut hautajaisiin luottotoimittajansa ja -valokuvaajansa, mutta viime mainittu oli mennyt Twitterissä retostelevaan tulevalle kuvauskeikalla ja Antti oli saanut asiasta vihiä. Kärhämää oli setvitty koko edellinen ilta. Napanuora Harryn ja Antin välillä oli katkennut, ja Antti eli jo omaa elämäänsä – toisin sanoen opiskelijaelämää jota Harry rahoitti –, mutta illalla he olivat olleet taas pitkästä ajasta yhtä suurta perhettä, joka oli onneton omalla tavallaan.

Antti oli pysynyt tiukkana. Jos hautajaiset kuvattaisiin

lehteen, hän ei tulisi paikalle. Harry tiesi että jos hänen ainoa lapsensa Antti ei tulisi hautajaisiin, sinne ei kannattaisi kutsua lehdistöäkään. Toimittajat kävisivät kyselemään Harryltä miksei Antti ole paikalla, ja aukeaman kuvakertomus kutistuisi yksittäiseksi kuvaksi juoruvuorolla, kun hautajaisissa ei käytännössä olisi kuin kaksi ihmistä, Harry ja hänen isänsä Veikko. Veikosta tuskin kukaan viitsisi ottaa montaa kuvaa, koska tämä makasi arkussa kuolleena ja vaitonaisena. Kantoavuksi hälytetyt Harryn maalaisserkut puolestaan olivat niin nobodyja, ettei Harry halunnut samaan kuvaan heidän kanssaan.

Kännykkä tärähti taskussa. Harry oli laittanut puhelimen äänettömälle hautaustoimistossa käydessään ja siihen tilaan se myös oli jäänyt.

Suuntanumero +7.

Venäjä.

Mitä ne vielä häntä vainosivat. Hän oli jättänyt politiikan ja palauttanut kaiken sen, mitä kassaan oli vaalikierteen jälkeen jäänyt. Vakuuttanut että maksaisi loputkin takaisin.

Milloin?

Aikanaan.

Mitä tarkoittaa aikanaan? Meillä Venäjällä ei sellaista sanaa tunneta. Tänäänkö? Vai vasta huomenna?

Ei tänään eikä huomenna. Myöhemmin. Sitten kun kun isä on haudattu.

Harry tähtäsi ruumisautoa uudestaan kännykällään, mutta tehtävä oli toivoton. Sakastin kattovalo ja likainen ikkuna sekoittivat kameran asetuksia. Harry napautti kameran selfielle, nosti kännykän hieman yläviistoon ja vakavoitui.

Klik.

Kuvasta oli leikkautunut puoli päätä pois ja tausta oli levoton, mutta ilme oli kohdillaan, totinen ja vakaa, eikä nyt ollut aikaa parempaan. Ensimmäinen kuva saisi kelvata, ruumisauto olisi pihassa hetkenä minä hyvänsä. Harry avasi Twitterin ja naputti viestin englanniksi. Sitten hän poisti kirjoittamansa lauseen merkki merkiltä ja naputti viestin uudestaan, tällä kertaa kielellä, jota vainajakin olisi ymmärtänyt.

Harry S. Turunen @HarryTurunen

Isäukko Veikon viimeinen matka alkamassa. Suru on läsnä, vain linnut laulaa. #sosad #erratum

Harry katsoi viestiään. Jokin runonpätkä tai mietelmä olisi nyt paikallaan, mutta koko viesti jäisi laittamatta, jos hän alkaisi avata internetselainta. Tämä sai kelvata, teksti oli kaunis ja tasapainoinen, eikä firman mainitsemisestakaan varmaan mitään haittaa ollut.

Viuh, ja viesti oli maailmalla.

Auto oli jo melkein pihassa. Harry otti askeleen taaksepäin ja laski verhon rauhallisesti paikalleen. Oli parempi ettei kukaan näkisi häntä ikkunassa tarkkailemassa ruumisauton tuloa. Siitä syntyisi helposti sellainen vaikutelma, että hän oikein odotti pääsevänsä laittamaan isänsä hautaan. Se ei pitänyt paikkaansa. Hautajaiset olivat oikeastaan pelkkä muodollisuus, sillä Harry oli hyvästellyt Veikon vuosia sitten. Alzheimerin edettyä isä oli ollut isä vain ulkoisesti. Isän sielu oli jo aikoja sitten kadonnut omalle kaukaiselle kiertoradalleen.

Ruumisautomiehet kopistelivat sisään.

Tännekö oli ruumis tilattu? ensimmäisenä sisään ehtinyt kyseli.

Harry katsoi miestä. Vaikka kasvot olivat yläasteen jälkeen pulskistuneet, tutut piirteet olivat löydettävissä lihameren keskeltäkin. Siivonen rinnakkaisluokalta. Varsinainen velikulta jo silloin. Paljon puhetta, vähän sanottavaa. Joskus hauska, useimmiten vain naurettava.

Harry nyökkäsi vakavana. Hänellä ei ollut aikomustakaan vastata sutkaukseen nokkeluudella. Oli sentään hänen isänsä hautajaiset.

Siivonen otti askeleen kohti Harrya käsi ojossa, toisessa kädessä Tokmannin pipo.

No sehän on Turusen Seppo!

Harry tarttui kouraan.

Harry Turunen.

Siivonen jäi vatkaamaan kättä.

Niin no nykyään Harry, niinhän minä olen lehdistä lukenut. Minä olen Siivosen Timo, B-luokalta. Muis-tatko?

Siivonen hölläsi otteensa ja kääntyi kaverinsa puoleen.

Muistathan sinäkin Turusen Veikon pojan? Osuus-kaupan Sepoksi sanottiin. On nykyään Helsingissä. Elättää itsensä puhumalla. On päässyt televisioonkin.

Siivosen kaveri tarttui Harryn vapaaksi jääneeseen käteen ja puristi sitä.

Otan osaa. Olin Messukeskuksessa pari viikkoa sitten. Olisin kyllä äänestänyt teitä. Surullinen yhteensattuma.

Harry nyökkäsi apumiehelle.

Elämä se aina yllättää, Harry sanoi.

Ja kuolema, mies lisäsi. Sehän se vasta yllättääkin.

Sitten apumies päästi Harryn käden kädestään. Saako ottaa kuvan, mies kysyi, ja samassa hän jo seisoi Harryn vieressä kamerakäsi valmiiksi yläviistoon viritettynä.

Sakastin viereisestä tilasta kuului kopinaa. Harry käveli sakastista pihalle ja kurkisti oviaukosta sisään. Valkoiseksi petsattu puuarkku lepäsi laverilla. Siivonen ja apumies seisovat arkun jalkopäässä hartaan näköisinä.

Harry tunsi muljahduksen vatsanpohjassaan, ja samassa kädenlämpöiset kyyneleet alkoivat valua pitkin aamulla ajeltua poskea.

Ei, Harry sopersi.

Ei. Ei.

Haluatteko sanoa vainajalle jäähyväiset? apumies kysyi Harrylta.

Harry nyökkäsi, ja miehet avasivat arkun kannen.

Eiiiii. Ei. Ei.

Siivonen nosti kätensä Harryn olkapäälle ja jätti sen siihen. Harryn olkapäät vavahtelivat itkun voimasta.

Tuo arkku... Se ei ole Veikon.

Siivonen katsoi apumiestä sivusilmällä, huokaisi ja alkoi sitten hieroa Harryn olkapäätä.

Kyllä se Veikko on. Mutta ei Veikolla ole enää mitään hätää, hän on nyt taivaallisen isän luona, Siivonen lohdutti.

Harry kaivoi nenäliinan taskustaan ja pyyhki kasvojaan.

Totta kai se on Veikko. Kai minä nyt isäni tunnen. Mutta arkku, se ei ole Veikon.

Siivonen katsoi arkkuja, joka näytti samanlaiselta kuin kaikki muutkin arkut.

Veikko höyläsi oman arkkunsa jo silloin kun minä olin lukiossa, Harry sanoi. Että olisi sitten valmiina kun tarvitaan. Eikä tuo ole Veikon arkku.

Siivonen katsoi kivikasvoista vainajaa valkoisen silkki-kankaan keskellä. Sitten hän muisti Olkkosen Sepon, pari viikkoa sitten sydänkohtaukseen kuolleen kuorma-autokuskin, joka oli jotakuinkin samankokoinen kuin Veikko ja nyt matkalla jossain itäisessä Suomessa kohti kotikuntansa kirkkomaata. Jos hän saman tien lähtisi ajamaan, hän ehdisi pysäyttää ruumisauton ja vaihtaa arkut keskenään. Mutta kiire tulisi. Kyse olisi minuuteista.

Ulko-ovi kävi, kun Siivonen ja apumies häipyivät arkun kanssa sakastista. Harry kuuli, kuinka ruumisauto käynnistettiin ja renkaat sutivat lumisella pihalla. Tyhjän arkun kanssa auton perä oli kevyt, mutta ruumisauto pysyi kuin pysyikin hankien keskellä ja hävisi pimenevään iltaan.

Me voidaan ajaa nopeammin, kun ei tarvitse Veikon takia hidastella, Siivonen oli huikannut ovelta viime sa-noikseen.

Ruumisauton äänet loittonivat, ja pian kolkon kylmässä sakastissa oli täydellinen hiljaisuus.

Veikko makasi sakastiin siirretyllä lavetilla, joka oli vuorattu varastosta löydetyllä ryijyllä. Harry istui lavetin vieressä ja katsoi pyhäpukuun puettua isäänsä. Isän ilme oli elämästä tyhjentynyt. Harry kosketti isän kättä. Arkinen aherrus ja kiireet olivat Veikon kohdalta nyt lopullisesti ohi, mutta Harrylla ne olivat vielä edessä.

Puhelin alkoi jälleen väristä hänen taskussaan. Soittaja oli kaiketi Erratumista, puolueesta, suuntanumerosta 7 tai hänen kosta janoava exänsä tai rahaa kinuava poikansa.

Aivan sama, hän ei aikonut vastata.

Hetken kuluttua värinä taskussa lakkasi.

Henkilöön ei juuri nyt saada yhteyttä. Yrittäkää hetken kuluttua uudelleen.

Pakkanen työnsi laihaa polveaan kirkon hirsien läpi.

Harry kohensi päällystakkiaan ja mietti, miten hän oli oikein tähän jamaan päätynyt.

Rakkaat ystävät.

Aivan ensimmäiseksi haluan kertoa teille eräästä onnettomuudesta, joka tapahtui 80-luvulla.

Se ei ollut mikään suuronnettomuus, ei mitään mikä olisi verrattavissa Tšernobyliin tai avaruussukkulan räjähdykseen, mutta minulle se oli merkittävä, koska ilman sitä minä en olisi se ihminen joka minä olen.

Olin neljätoistavuotias, oli kesä, ja aivan niin kuin muillakin tuon ikäisillä, minulla oli aikaa käytettävissäni niin paljon, ettei siitä uskalla tänä päivänä edes unelmoida. Aikaa oli runsaasti, mutta virikkeitä vähän, tunteista puhumattakaan.

Tai ehkä tunteita oli, mutta niitä ilmaistiin varsin säästeliäästi. Varsinkin positiiviset tunteet pidettiin visusti salassa. Silloin voitiin pieni hetki iloita, kun Suomi voitti kultaa olympialaisissa, mutta pian kyllä taas muistettiin, että eihän Suomi enää ollut sellainen yleisurheilumaa kuin ennen vanhaan.

Negatiivisuus on lähes ainoa asia jonka me 60-luvulla syntyneet saamme perinnöksi vanhemmiltamme. Kaiken muun suuret ikäluokat aikovat näemmä tuhlata, ja meille jää perinnöksi vain negatiivisuus, valtionvelka ja huono viinapää.

Joku yleisössä naurahtaa. Niin on tarkoituskin. Erratumin hallituksen kokouksessa on usein painotettu sitä, että juuri huumori on se, mikä erottaa meidät kilpailijoistamme.

Mutta ei negatiivisuus ollut meidän vanhempiemme vika. Meidän vanhempamme olivat perineet sen omilta, sodan käyneiltä isiltään.

Paitsi että eihän sodassa vain käydä, sinne jäädään.

Isoisämme joutuivat sotaan ja kävivät sitä koko loppuikänsä. Jatkosodasta kotiutui puhumaton sukupolvi, jolta neuvostojoukot olivat vieneet sekä Karjalan että itsetunnon.

Tässä vaiheessa pidän pienen tauon, astelen lavan oikeaan reunaan, jossa on pyöreällä pöydällä vesikarahvi ja lasi. Kaadan vettä lasiin ja juon sen rauhallisesti.

Yleisölle on hyvä antaa lepoetki. Monen suvun juuret ovat Karjalassa. Vanhimmat kuulijat etsivät nenäliinojaan. Nuoremmat kaivavat esiin kännykkänsä. Painan huomaamatta kaukosäädintä ja taustakuvaksi vaihtuu luennon hastag: #elamaomissakasissa.

Huomaan eturivissä kaksvitosen naisen, jonka levollinen katse on seurannut minua lavan reunaan. Kävelen takaisin lavan keskelle. Blondin katse pysyy minuun lukittuna.

Sen tuntee lavalla, toisen haltioitumisen. Se ei ole sama kipinä, joka syttyy kun kaksi aikuista rakastuu, vaan lapsen ihastumista johonkin häntä vahvempaan. Rippikoulun isoseen, jalkapallovalmentajaan, opettajaan.

Katseemme kohtaavat. Me molemmat hymyilemme.

Painan kaukosäätimestä seuraavan kuvan, avaruudessa leijuvan maapallon, ja sanon haaveilevasti:

Maapallo. Meidän maapallomme. Aina yhtä kaunis. Sen katsomiseen ei kyllästy koskaan.

Olen näyttänyt avaruudessa leijuvaan maapallon kuvaa joka ikisellä luennollani kahdenkymmenenviiden vuoden aikana. Aivan joka ikisellä. Vähintään sata luentoa vuodessa, mitähän se tekee – no, laskekaa itse –, ainakin kakstuhattaviisisataa kertaa. Ja aion näyttää vastakin. Mä olen näyttänyt tätä kuvaa niin paljon, että tämä ei itse asiassa ole se ensimmäinen maapallovideo vaan seitsemäs. Mä saan näistä videoista Nasalta jo alennusta.

Eturivin nainen hymyilee. Hänellä on kaunis hymy.

Käännän katseeni hetkeksi maapalloon.

Tuolla maapallon pohjoisosassa kymmenvuotias Harry vietti kesiään. Kiirettä ei ollut, aikaa riitti tuhlattavaksi asti.

Voi herranjumala että sitä olikin.

Aikaa oli niin paljon, että meillä oli käytössä oikeastaan vain kaksi tunnetilaa: ikävystyminen ja pitkästyminen. Nyt kaikki on toisin. Nykyään ikävystymiseen ja pitkästymiseen ei ole enää kenelläkään varaa. Parin vuoden kuluttua molemmat sanat voidaan tarpeettomana poistaa Nykysuomen sanakirjasta, mutta varsinkin 1980-luvun alkupuolella me vain odotimme ja odotimme. Ja odotimme. Ja odotimme.

Että Suomi voittaisi Euroviisuissa.

Että Yhdysvallat vetäisi pois Euro-ohjuksensa.

Että naapurin Anne viimein huomaisi minut.

Että isä kysyisi miten menee.

Pidän luennon tästä vaiheesta: ensin hieman yhteisiä muistoja, sitten raju siirtymä takaisin henkilökohtaiseen. Ensimmäiset twiitit ilmestyivät yleensä tässä kohtaa valkokankaalle, niin nytkin:

@HarrySTurunen 80-luvulla ei ollut muuta kuin pitkistyminen ja ikävystyminen. Niin totta! Mahtavaa settiä! #elämaomissakasissa #kulttuuritalo

Jos haluaa saada luennolta paljon positiivisia twiittejä, pääsylipun hinnat kannattaa pitää korkealla. Mitä kovemmat hinnat, sitä positiivisemmat kommentit. Kuukaan ei kehtaa myöntää, että on maksanut 65 euroa luennosta, jossa ei ole mitään sisältöä. Sitä paitsi twiittaaminen antaa kuvan dynaamisesta ja muutokseen valmiista ihmisestä.

Painan kaukosäädintä. Avaruudessa pyörivä maapallo morfaantuu jalkapalloksi.

Isien ja poikien suhteet olivat 80-luvulla aivan toisenslaisia kuin tänä päivänä.

Lapsiaan jalkapallotreeneihin vievää isää olisi tuolloin katsottu kieroon: eikö aikuisella miehellä tosiaankaan ollut parempaa tekemistä kuin seurata keskenkasvuisten juoksentelua hiekkakentällä pallon perässä. Varsinkin kun hyvin tiedettiin, etteivät suomalaiset osanneet pelata jalkapalloa. Eivätkä koskaan tulisi oppimaankaan.

Tämä myös muistettiin kertoa lapsille. Pahinta mitä lapsi saattoi kotoaan oppia, oli haaveileminen. Jos tähtäsi piirinmestaruuskisoissa kuuden parhaan joukkoon, ei karsiutuminen alkuerissä tuntunut maailmanlopulta vaan pelkältä katastrofilta.

Tiedän tämän omasta kokemuksestani. Kun olin 14-vuotias, osallistuin piirinmestaruuskisojen sadan metrin juoksuun. Huonostihan siinä kävi, jäin alkueräsäni viimeiseksi.

Kannattiko herätä lauantaina aamukuudelta ja ajaa sata kilometriä tämän takia, isäni päivitteli kotimatalla.

Mutta ei isääni huono kisasijoitus harmittanut vaan se, että hän olisi lauantain aamutunteina voinut joutavien kisojen seuraamisen sijasta siivota kauppansa varastoja tai laajentaa takapihan kasvihuonetta.

Isäni ei nimittäin osannut olla tekemättä mitään. Jos ei muuta keksinyt, hän ajoi mökille ja vesoi rantakoivikkoja, ja senkin hän teki aivan kuin olisi suorittanut ylhäältä annettua tehtävää, josta hän – ja vain hän – pystyi suoriutumaan. Vesuria teroittaessaan hän sitten saattoi huokailta ihmisten laiskuutta yleensä ja oman poikansa velttoutta erityisesti.

Maailma ei laiskoja elätä.

Jos elämä muuten pettää niin onneksi on kuitenkin tekemätöntä työtä.

Ei se työ tässä istumalla valmistu.

Oli siis kesäpäivä, ja kun emme muuta keksineet, läksimme kaverini kanssa talomme takana olevaan metsään, johon olimme tehneet puuhun majan. Miksikö me oli menty sellainen maja rakentamaan? Koska muuta tekemistä ei ollut, meillä oli aikaa ja sinne oli hyvä jemmata pornolehdet.

Joku rykii, mutta se ei liity luentoon. Irtonauruja salin eri puolilta. Eturivin kaunotar kääntyy vierustoverinsa puoleen ja naurahtaa.

Läksimme, minä ja naapurin Timo. Timolla oli upouusi Jopo, jonka perässä en meinannut millään pysyä serkulta perityllä liian isolla polkupyörällä. Urheilukankaan pahimmassa alamäessä Timon selkä loittoni niin kauas, että tuskin sain selvää farkkutakin selkää koristavasta Pelle Miljoona -tussauksesta.

Kun ehdin paikalle, Timo oli jo majassa ja huusi jotain motivoivaa, kuten tuu jo läski tai älä hidastele, runkkari. Sellaista mitä nyt nuoret toisilleen huutelevat.

HYSTEERISEN HAUSKA KUVAUS KAHTIA JAKAUTUNEESTA MAASTA, SOSIAALISEN MEDIAN VALLASTA JA TARINOIDEN VOIMASTA.

Elämäntaitovalmentaja ja mediapersoona Harry S. Turunen on todellinen tee-se-itse-mies. Nikkaroinnista hän ei tiedä mitään, mutta omaa henkilöbrändiään ja somepresenssiään hän on rakentanut jo vuosien ajan uhrauksia kaihtamatta. Matkan varrelle ovat saaneet jäädä niin ristimänimi Seppo, parhaat päivänsä nähnyt vaimo kuin tarpeettomiksi käyneet ystävät.

Luentosalit täyttyvät illasta toiseen, kun Harry kiertää ympäri Suomea levittämässä menestyksen ilosanomaa. Koskaan ei ole liian myöhäistä löytää omaa sisäistä supersankariaan, ei ainakaan jos kukkaronnyörit antavat tarpeeksi myöten. Ja hei, luottokorttikin kelpaa!

Yksi automarketin lauantairuuhkassa hätäisesti otettu selfie riittää kuitenkin romuttamaan Harryn huolella rakentaman brändin ja nostattamaan valtaisan someraivon, josta selvitäkseen Harry joutuu päivittämään näkemyksiään. Eikä aikaa-kaan kun parrasvaloihin nousee uusi, uljaampi Harry.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-0493-2